

7

ไม่นานมานี้แคว้นต้าจินมีเรื่องน่ายินดี

เยี่ยเจา แม่ทัพเจิ้นเป๋ย (แม่ทัพพิทักษ์เหนือ) ทำสงครามนานนับแปดปี ในที่สุดก็ตีเมืองหลวงของชาวหมานตะวันตก* แดก ล้างอายุที่เคยตกเป็น ฝ่ายฟ่ายแพ้ ไม่เพียงชิงดินแดนกลับคืนมา ยังบีบให้อีกฝ่ายสวามีภักดีเป็น ข้าราชการ

เมื่อข่าวดีแพร่สะพัดมาถึงก็สร้างความปลาบปลื้มยินดีไปทั่วเมืองหลวง บรรดาขุนนางขุนนางบู๊พากันแซ่ซ้องสดุดี หมายยกย่องเทิดทูนแม่ทัพใหญ่ผู้นี้ให้เป็นวีรบุรุษอันดับหนึ่งในได้หล้ากันจนแทบรอไม่ไหว จักรพรรดิแห่งต้าจิน เร่งแต่งตั้งเยี่ยเจาขึ้นเป็นผู้บัญชาการกองทัพใต้หล้า และมีคำสั่งให้ยาตราทัพ กลับมารับบำเหน็จรางวัล

* หมาน แปลว่าป่าเถื่อน โหดร้าย ชาวจีนใช้เป็นคำเรียกชนเผ่าในเชิงเหยียดหยาม ซึ่งชนกลุ่มน้อยส่วนใหญ่มักอยู่ทางใต้ของ ดินแดนภาคกลาง จึงมักเรียกว่าหมานใต้ (หนานหมาน) แต่บางยุคบางสมัยก็มีหมานตะวันตก (ซีหมาน) และหมานตะวันออก (ตงหมาน)

แม่ทัพอุษณ วัลย์สว่าง 1

ไม่คาดว่าอีกฝ่ายจะมีม้าเร็วถือสารมาถวาย ความว่า...

แม่ทัพเงินเปยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณและขอพระราชทานอภัย
กราบทูลด้วยความสัจย์ว่าตนเป็นสตรี

ขาวนี้ทำให้ผู้คนตื่นตะลึงไปทั่วแคว้น เซึ่งแซ่ไปทั้งแผ่นดิน ครั้นจักรพรรดิ
ได้สดับยังถึงกับเผลอพ่นขาศมใส่ช่งก๊วยเพย* ผู้เป็นอัครชายาจนเปียกเป็อน
ไปทั้งกาย

หากจะกล่าวถึงสกุลเยียนี่ถือเป็นตำนานเล่าขานบทหนึ่ง นับแต่สถาปนา
แคว้นต้าฉินขึ้นก็รับราชการทหารสืบกันมาทุกรุ่น พลีชีพเพื่อชาติไปแล้วทั้งสิ้น
สิบสามคน เป็นตระกูลที่มีความซื่อสัตย์ภักดีต่อชาติอย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้
ผู้นำตระกูลจึงได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เงินกั้วกง** (กั้วกงพิทักษ์
แผ่นดิน)

แปดปีก่อนขาวหมานจินผู้นำในแถบหมานตะวันตกเข้ามาถูกราน เช่นฆ่า
เผาทำลายปล้นสะดม ตีหัวเมืองที่ภูเขาเฮยซานแตกไปสิบแปดเมืองติดต่อกัน
ในครั้งนั้นเยียงจิง แม่ทัพใหญ่ผู้แก่ล้าตั้งมั่นรักษาการณ์อยู่ที่โมเปย***
รับพระราชโองการยกพลสามสิบหมื่นออกสู้ศึก ก่อนออกเดินทางจักรพรรดิ
ยังพระราชทานงานเลี้ยงที่หอป่าหยกพราว อีกทั้งพระราชทานป้ายเหล็ก

* ลำดับศักดิ์ของสตรีในวังสมัยโบราณ โดยทั่วไปเรียงตามลำดับดังนี้ ทงไฮ่วหรือฮองเฮา (อัครมเหสี) ถือเป็นประมุขของฝ่ายใน
แต่ในรัชกาลหนึ่งอาจไม่แต่งตั้งใครขึ้นเป็นก็ได้ รองลงมาคือก๊วยเพย (อัครชายา) ชายาชั้นเพย (ราชชายา) เจ้าจอมชั้นฉิน
(พระสนมเอก) เจ้าจอมชั้นก๊วยเหริน (พระสนม) รองจากนั้นคือนางกำนัลและนางในทั่วไปซึ่งแบ่งชั้นและมีคำเรียกแตกต่างกัน
ตามยุคสมัย

** กั้วกง บรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความชอบ บรรดาศักดิ์ที่ขึ้นรองจาก
ชั้นฮ่องเต้คือ กง ไหว บือ จื่อ หนาน ซึ่งแต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน กั้วกงถือเป็นชั้นหนึ่ง เป็นชั้นสูงสุดในลำดับ
กง (กงเจวี๋ย)

*** โมเปย คำเรียกทะเลทรายทางเหนือของที่ราบสูงมองโกเลีย

อักษรแดง* และแผ่นจารึกจิตภักดีตอบแผ่นดิน** ให้เขา

เยี่ยเจา บุตรชายคนเล็กของเยี่ยจงในยามนั้นมีอายุเพียงสิบหกปีก็อาสาเป็นแนวหน้านำทัพไปต่อสู้ พากองทหารม้าเกราะเหล็กห้าพันใช้อุบายแยบยลเข้าต่อสู้ทัพใหญ่สองหมื่นของหมานจินจนแตกพ่าย จับกุมฮูฮูเหี้ยเออร์ ขุนศึกของหมานจินเป็นเชลย เมืองหลวงได้รับข่าวชัยชนะก็ยินดียกใหญ่ แต่งตั้งเยี่ยเจาเป็นนายกองตรวจการเงินเว่ย (นายกองตรวจการเหิมหาญ) ทว่าเยี่ยจงผู้เป็นบิดากลับปฏิเสธ

ต่อมาเยี่ยเจานำกองทหารม้าสองพันลอบจู่โจมเมืองฉงโจวยามดึกเผาเสปียงของหมานจินและตัดเส้นทางถอยหนี เมืองหลวงได้รับข่าวชัยชนะก็ยินดียกใหญ่ แต่งตั้งเยี่ยเจาเป็นขุนพลโห้วจี้ (ขุนพลตระเวนรบ) ทว่าเยี่ยจงก็ปฏิเสธอีก

ภายหลังเยี่ยเจานำทัพสองหมื่นตั้งรับประจัญบานกลางทุ่งหญ้า สังหารข้าศึกไปสองพันกว่าคน จับเชลยศึกได้ถึงสามพันคน เป็นการชนะสงครามครั้งยิ่งใหญ่ เมืองหลวงได้รับข่าวชัยชนะก็ยินดียกใหญ่ แต่งตั้งเยี่ยเจาเป็นแม่ทัพจงอู่ (แม่ทัพยุทธ์ภักดี) ทว่าเยี่ยจงก็ยังคงปฏิเสธพระมหากษัตริย์คุณทั้งยังถวายสารกราบทูลว่าชีวิตนี้เยี่ยเจาไม่ปรารถนาเป็นขุนนาง

โอรสสวรรค์กรี๊ว ออกพระราชสาส์นตำหนิติเตียนเยี่ยจง เยี่ยจงจึงต้องสนองพระราชโองการอย่างจงใจ

หนึ่งปีหลังจากนั้นชาวหมานจินรวมตัวกับแปดชนเผ่าในเขตแดนใกล้เคียง

* ป้ายเหล็กอักษรแดง ชาวจีนทั่วไปรู้จักในนาม ป้ายทองเว้นโทซตาย บ้างเป็นแผ่นโค้งอย่างกระเบื้อง บ้างเป็นทรงคล้ายปล้องไม้ฝาค้าง เป็นของที่จักรพรรดิพระราชทานให้ผู้มีคุณูปการแก่บ้านเมือง

** แผ่นจารึกจิตภักดีตอบแผ่นดิน เป็นป้ายทำจากโลหะหรือไม่ที่สลักตัวอักษรคำว่า 'จิตภักดีตอบแผ่นดิน' ใช้แขวนประดับเหนือประตูหรือบนผนังเพื่อประกาศเกียรติคุณว่าเป็นผู้เสียสละทุกสิ่งเพื่อแผ่นดิน

แม่ทัพอุษุมณ ราชอยู่ล้าง 1

วางกำลังชุมนุมโจมตี หวังชั้นสู่ย นายทัพของต้าจินติดกับ ปราชัยย่อยยับ เยียงจงเป็นผู้รักษาด่าน ถูกธนูยิงสิ้นใจตาย บุตรชายคนโตเยี้ยสงและบุตรชายคนรองเยี้ยเจี๋ยจบชีวิตกลางสนามรบ ชาวหมานจินเน่นฆ่าล้างเมือง สุหยินของเยียงจงไม่ยอมถูกย่ำยี ปลิดชีพตัวเองอยู่ในเมืองนั่นเอง

แผ่นดินโกลาหล หน้าด่านแจ้งข่าวสถานการณ์คับขัน เร่งเร้าทางเมืองหลวงไม่หยุด เยี้ยเจาได้รับบัญชาท่ามกลางวิกฤต แต่งตั้งเป็นแม่ทัพเจิ้นเปี้ยยกพลออกรบเพื่อสานต่อปณิธานบิดา นำกองทหารม้าเกราะเหล็กสามพันลอบจู่โจมทัพใหญ่นับสิบหมื่นของหมานจิน บุกทะลุสู่ฐานที่มั่นข้าศึกเพียงลำพัง ฆ่าคนไปหลายพันคน เด็ดศีรษะถ่าถั่น นายทัพกระเดื่องนามของหมานจิน จากนั้นใช้กลศึกกรุกแล้วถอยสามครั้งสามคราจนกองทัพข้าศึกได้ยินชื่อก็ขวัญผวา กระทั่งกษัตริย์แห่งหมานจินต้องถอยร่นไปร้อยลี้

ต่อมาเยี้ยเจาย้อนไปยังเมืองกานตุ รวบรวมกำลังทหารม้าสามหมื่น จัดกระบวนทัพกลับไปปราบปรามด้วยการโจมตีอย่างไม่ให้ทันตั้งตัวครั้งแล้วครั้งเล่า บดขยี้กองทหารของหมานจินเป็นระลอก โลหิตไหลนองดั่งสายน้ำ จนเขาได้รับฉายาว่า 'พญาวมแห่งแดนดิน' แม้แต่ในชาวหมานจินยังมีเพลงพื้นบ้านขับขานแพร่ออกไป

พญาวมเยี้ยมกราย ทะเลทรายแดงฉาน ชายหนุ่มไม่เปี้ยกลายเป็นโครงกระดูก เด็กน้อยไม่เปี้ยรำให้ทุกคำคืน...

"ไฉนคนพรรคนี้ถึงเป็นสตรีไปได้"

จักรพรรดิถือสรวอ่านเข้าไปข้ามานับสิบรอบ เพียรพยายามเสาะหาร่องรอยพิรุณว่าเป็นฝีมือปลอมแปลงของชาวหมานจิน หากแต่คำตอบที่ได้

ทำให้สลดใจแทบน้ำตาริน พระองค์จึงส่งสารไปถามผู้เฒ่าเยี้ยวี้เก้าสิบแปด แห่งคฤหาสน์เจิ้นกั๊วกง

ผู้เฒ่าเยี้ยวี้ความจำเลอะเลือนมานานปี กวัดแกว่งไม้เท้าอย่างอึกheim ล่าพองพร้อมแผดเสียงลั่น

"สกุลเยี้ยวี้ไม่มีลูกสาว! มีแต่ลูกชายไร้ดุ้น!"

เฮ้อ...เยี้ยวี้เจาเป็นหญิงจริงๆ ให้ตายสิ

จักรพรรดิถอดใจ บรรดาขุนนางขุนนางก็ถอดใจ

จะอย่างไร เสียงถกเถียงดังอึ้งอล ราวตี่นั้นจักรพรรดิหารื้อกับพระพันปี อยู่ในตำหนักในด้วยเรื่องใดก็สุดรู้

วันรุ่งขึ้นจักรพรรดิไม่ฟังเสียงคัดค้านใดๆ ก็ตบโต๊ะชี้ขาด ช้ำยัง ร่ายกลอนสรรเสริญคุณงามความดีของเยี้ยวี้เจาด้วยพระองค์เอง จากนั้นมี บัญชาให้นางคุมเชลยศึกกลับเมืองหลวงและแต่งตั้งนางเป็นเชวี่ยนอู๋โหว* (โหวเกริกไกร) ผู้บัญชาการกองทัพใต้หล้า อยู่ประจำการเมืองหลวง ควบคุม กองทหารยี่สิบหมื่นพร้อมปูนบำเหน็จอีกมากมาย

ฝ่ายพระพันปีก็มีพระราชเสาวนีย์แต่งตั้งชย้อวี่จิ้น โอรสคนเล็ก ของอดีตอันอ่อง (อ่องสันติ) เป็นหนานผิงจวินอ่อง** (จวินอ่องใต้สงบ) และ ยกเยี้ยวี้เจาให้เป็นชายาเอกของเขา ทำให้คนทั้งแผ่นดินต้องตกตะลึงอีกครั้ง

ชย้อวี่จิ้นผู้นี้ก็เป็นคนมีชื่อเสียงโด่งดังของเมืองหลวง ตลอดชีวิตมี สามีเรื่องซึ่งเป็นที่โจษจันกันอย่างสนุกปากของชาวเมือง

เรื่องแรกคือร่างกาย ชย้อวี่จิ้นกำพร้าบิดาตั้งแต่เยาว์วัย อ่อนแอโรค

* โหว เป็นบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ มีลำดับศักดิ์รองจาก กง ซึ่งเป็นยศสูงสุดของขุนนาง

** จวินอ่อง เป็นยศรองจากตำแหน่งจวินอ่อง (อ่อง) โดยมากมักเป็นทายาทของจวินอ่องซึ่งเป็นพระราชโอรส พระเชษฐา หรือ พระอนุชาของจักรพรรดิ

เกือบเอาชีวิตไม่รอดหลายครั้ง ท่านราชครูกล่าวว่าดวงชะตาของเขาขาด ผู้อุปถัมภ์ มารดาจึงให้เขารับบุตรสาวของขุนนางชั้นเจ็ดที่เกิดจากอนุภรรยา อันมีดวงชะตาของผู้มีวาสนามาเป็นอนุภรรยาเพื่อแก้เคล็ดเสริมมงคล กระนั้น ก็ไร้ประโยชน์ ต่อมาเมื่อนักพรตพเนจรรูปหนึ่งจากที่ใดก็สุดรู้มาขอพบ สอนวิธี หายใจฝึกกลมปรมาณและมอบายาทิพย์ให้ อากาการของเขาจึงดีขึ้นราวกับปาฏิหาริย์

เรื่องที่สองคืออุปนิสัย วรชยาอันไท่เพย ชายาอดีตอันอ่องสูงสูญเสียสามี ตั้งแต่ยังสาว นางจึงรักเอ็นดูบุตรชายคนเล็กเป็นที่สุด ทั้งยังสงสารที่เขาร่างกายอ่อนแอ ตามอกตามใจตลอดจนปมเพาะนิสัยใจกล้าบ้าบิ่นไม่เกรงใครหน้าไหน วันๆ เกือบก่กั้วอยู่แต่กับพวกสามะเลเทเมา หยิบโหยงจับจด ทั้งชนไก่ กัดจิ้งหรีด จับสุนัขสู้กัน พนันแข่งม้าแข่งแมว ทอยลูกเต๋า เป็นลูกค้าประจำของหอคณิกา เป็นยอดของคุณชายจอมเสเพล นอกจากเที่ยวเล่นแล้วไม่เป็นอะไรทั้งสิ้น ทำมาแล้วทุกอย่างยกเว้นเรื่องเป็นงานเป็นการ

เรื่องที่สามคือรูปโฉม ทั้งที่เขาเป็นยอดบุรุษขนานแท้ เขากลับมีใบหน้าสวยงามปานจะลุ่มบ้านลุ่มเมืองจนยากพรรณนา ที่ควรค่าแก่การเอ่ยถึงที่สุด เห็นจะเป็นตอนเขาไปเที่ยวชมเรือนลมขึ้น หอชยาบ่าเรอเลื่องชื่อที่สุดของเมืองหลวงเป็นครั้งแรก เศรษฐินักเดินเรือไม่รู้ฐานะของเขา ตะลึงนึกว่านางสวรรค์จำแลงกายมา ยอมทุ่มเทเงินทองคราวเดียวนับพันชั่ง จะใช้ไข่มุกสิบใต้ว* ไถ่ตัวเขาให้ได้จนเป็นเรื่องเป็นราวขึ้น เขาตกใจจนเสียขวัญ ยกนิ้วชี้ฟ้าลั่นคำสาบาน หัวชีวิตนี้เขาจงเกลียดจงชังเทพกระต่าย** เป็นที่สุด

* ใต้ว เป็นหน่วยวัดของจีน 1 ใต้ว มีปริมาตรประมาณ 10 ลิตร

** ชาวจีนมีตำนานเล่าถึงเทพกระต่ายว่าเป็นเทพวิบุรุษที่พิธางเอ๋อแห่งจันทราสงครามรักษาโรคระบาด โดยจำแลงกายเป็นหญิงงามมายังโลกมนุษย์ เพื่อระลึกลงบุญคุณของเทพกระต่าย ชาวเมืองจึงปั้นรูปเคารพเป็นกระต่ายหูยาวใส่ชุดขุนพล ทั้งยังเป็นตุ๊กตาสำหรับเซ่นไหว้พระจันทร์สำหรับผู้สูง แต่ต่อมากลับกลายเป็นคำเรียกชายป่าเรอ

จะไม่มาเหยียบหอยขาบาเรออีกแม้แต่ครั้งก้าว

ชื่อเสียงฉาวโฉ่ส่งผลให้การแต่งงานของชยาอวีจิ้นถูกผัดผ่อนเรื่อยมาจนกระทั่งอายุยี่สิบสองปีเข้าไปแล้ว ได้ลงเอยกับเยี่ยเจาซึ่งย่างเข้าวัยยี่สิบสี่ ประสบความสำเร็จในการกระทำตัวเยี่ยงบุรุษเป็นอันมาก หากแต่ชื่อเสียงในการเป็นสตรีไม่ค่อยดีนักเช่นกัน เป็นคู่ที่สมน้ำสมเนื้อกันพอดี

พระพันปีพอพระทัยอย่างยิ่ง จักรพรรดิก็พอพระทัย เหล่าชายาและสูทฮินของท่านอ่อง จิวี่นอ้อง กั้วกง และท่านโหวที้ยังพิงพอใจ เหล่าบุตรชายของท่านอ่อง จิวี่นอ้อง กั้วกง และท่านโหวที้ยังมีได้แต่งงานยิ่งขอบใจ มีเพียงคนในวังอันอ่องเท่านั้นที่โศกอาศุรกันถ้วนหน้าเมื่อได้รับข่าวร้ายนี้

วรชายาอันไท่เพยสวมเสื้อคลุมยาวผ่าหน้าลายบงกชมัจฉา เครื่องประดับเงินขาวพิสุทธิสิ้นไหวอยู่บนศีรษะ นางกอดชยาอวีจิ้นซึ่งตัวแข็งทื่อเป็นหุ่นไม้ไว้ในอ้อมอก คร่ำครวญอย่างคับแค้นใจ

"ลูกแม่ช่างอาภัพนัก ไยเจ้าต้องมารับเคราะห์ด้วย ภรรยาพรคี่นี้จะอยู่ร่วมชายคาเดียวกันได้อย่างไร"

ชยาอวีเซวี่ย อันอ่องคนปัจจุบันลากขาที่ได้รับบาดเจ็บมาตั้งแต่เยาว์วัย เดินกะเผลกๆ เข้ามากล่าวปราม

"พระพันปีตรัสว่าเซวี่ยนอ้อโหวมีฐานะสูงศักดิ์สุดจะเปรียบ มิใช่อาแมวอาหามาที่ไหนจะมาทาบตามสู่ขอได้ การแต่งงานนี้อัศจรรย์ก็ช่วยเลือกสรรให้กระทั่งช่งกั๊ยเพยก็ไม่คัดค้าน บัดนี้มีพระราชเสาวนีย์ออกมาแล้ว เรื่องตบแต่งเยี่ยเจาเป็นภรรยา นั้นต้องเกิดขึ้นแน่นอน ท่านแม่ทำตามพระราชเสาวนีย์จะดีกว่า"

วรชายาอันไท่เพยถลิ่งตาใส่เขา

"พวกนางล้วนรักลูกของตัวเอง ไม่ยินยอมรับพญายมแห่งแดนดินผู้นี้ไป เป็นสะใภ้ จนปัญญาที่ท่านพ่อเจ้าลวงลับไปแล้ว ส่วนเจ้าก็ขาเป๋...เข้าร่วมประชุมขุนนางไม่ได้ คำพูดของพวกเราถึงได้ไร้น้ำหนัก กลายเป็นมะพลับนิ่ม* ให้ผู้อื่นบิบนเค้น สงสารก็แต่อวีจิ้นของข้า..."

ชยาอวีจิ้นเวี่ยก้มหน้าเป็นเชิงเห็นพ้องด้วย แต่ในใจกลับรู้สึกว่าเป็นเพราะเสียงเล่าลือถึงน้องชายย้าแม่เหลือทนต่างหากถึงไม่มีใครอยากช่วยเหลือ พระพันปีก็ชอบเป็นแม่สื่อแม่ชัก การที่น้องชายถูกจับใส่ตะกร้าล้างน้ำ ใช้เป็นเครื่องสังเวद्यอุทิศของไหวในยามนี้ เขาก็นึกสมน้ำหน้าเช่นกัน ครั้นคิดไปถึงอีกว่ามารดามีใจลำเอียงเสมอมา เขายังลอบสาแถ่ใจอยู่เสมอส่วน

เขาทำที่ทอดถอนใจยาวแล้วอ้าปากเอ่ยขึ้น

"เยี่ยเจาเป็นทหารนานปี กลับไม่มีผู้ใดจับได้ว่าเป็นสตรี เห็นทีจะต้องมีเรือนร่างสูงใหญ่ล่ำสัน เอวหนา ไหล่กว้าง คิ้วหนาตาดุกระมัง"

"ไม่... ข้าไม่แต่ง"

ชยาอวีจิ้นทำหน้าที่บั้งขึ้นหลายส่วน ทว่าชยาอวีจิ้นเวี่ยยังคงกล่าวสืบไป

"เป็นพระราชเสาวนีย์ของพระพันปี เจ้าจะไม่แต่งได้อย่างไร แม้ข้าจะได้ยินมาว่านางฆ่าคนตาไม่กะพริบ คำเดียวไม่ถูกหูกี่สังหารทั้ง มีเขลยศึกนับพันคนถูกเข่นฆ่าล้มตายเป็นเบือ กลกหนึ่งคนเป็นๆ ตีมีโลหิตสดๆ แต่ถึงอย่างไรเจ้าก็เป็นสามีนาง หลังจากแต่งเข้ามาในตระกูลเราแล้วนางจะต้องวางตัวเป็นกุลสตรี ตั้งใจเรียนรู้ว่าการเป็นภรรยาทำกันอย่างไร ความป่าเถื่อนดุร้ายก็จะลดน้อยถอยลงไปเอง ฉะนั้นเจ้าไม่ต้องเป็นกังวลไปหรอก"

สีหน้าของชยาอวีจิ้นจางอด้วยความไม่พอใจ

* มะพลับนิ่ม อุปมาถึงคนที่อ่อนแอไร้อำนาจ ต้องตกเป็นเบี้ยล่างถูกคนอื่นข่มเหงรังแก

อันที่จริงใครๆ ล้วนเคยได้ฟังคำโฆษณาชวนชักต่าง ๆ นานาของเสียเจามาแล้ว มีบางครั้งพวกเขาเมืองยังใช้เป็นคำขู่ขวัญเด็กอีกด้วย หยางซือ* อนุภรรยาของเขาที่ทำที่เยือกเย็นมาตลอดถึงกับริมฝีปากขาวซีด ขณะที่เมียป่าวทั้งสองตกใจกลัวจนละความตั้งใจที่จะประจบประแจงขอพึ่งบารมีไปนานแล้ว พวกนางกอดขาเขาร้องไห้โวยวายอยากมีชีวิตอยู่

ชย้ออวีจิ้นแค้นยี้ม

"เหมยเหนียง เจ้าพูดว่านอกจากหัวใจข้าแล้วไม่ต้องกรสิ่งอื่นใด วันหน้าจะตั้งใจปรนนิบัติรับใช้นายหญิงน้อยมิใช่หรือ"

เหมยเหนียงสั่นเทิ้มไปทั้งร่าง

"ข้าช่วยท่านเป็นความผิดของข้าเอง ข้าสำนึกตัวแล้ว ท่านก็เห็นแก่ที่ข้าปรนนิบัติท่านมาแต่เล็กแต่น้อย โปรดเมตตาปราณีด้วย ต่อให้ขับไล่ข้าออกไปแต่งงานกับเจ้าหน้าปรุหรงเออร์ที่เรือนป่าวชั้นเลวก็ไม่มีปัญหาเจ้าคะ"

เขาแค้นยี้มอีก

"เซวียนเออร์ เจ้าพูดว่าจะร่วมทุกข์ร่วมสุขกับข้า ถึงตายไปแล้วก็จะอยู่ด้วยกันมิใช่หรือ"

เซวียนเออร์ขำขันหัวหนิดีฝ่อ

"ชะ...ข้าเป็นนางจิ้งจอกหน้าไม่อาย! ท่านเขียนดีข้าสักตั้งแล้วลากตัวออกไปขายได้เลย ขายไปที่ใดก็ได้ทั้งนั้น ละเว้นชีวิตข้าด้วยเถอะ หากข้ายั่วโมโหนายหญิงน้อยเข้า เกิดนางบอกว่าอยากถลกหนังขึ้นมา ถึงกับลงมือเองเซียวนะเจ้าคะ"

ชย้ออวีจิ้นบัดมือพวกนางออกอย่างแรงแล้วผลุนผลันวิ่งออกไป

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ซือ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนขึ้นก็มี

แม่ทัพอุษุมณ ว่ายอยู่ล่อง 1

ครู่หนึ่งแว่วเสียงน้ำดังตุ้ม หญิงรับใช้สูงวัยตะโกนลั่น
"ช่วยด้วย! นายน้อยกระโดดลงทะเลสาบไปแล้ว!"

รัชสมัยเต๋อจงปีที่เก้า ฤดูหนาว

บนถนนในเมืองหลวงที่ถูกกวาดจนสะอาดสะอาดอันมีละอองหิมะทับถมกัน
เป็นชั้นบาง ๆ ราษฎรสวมใส่อาภรณ์หนาเทอะทะยื่นออกันเต็มสองข้างทาง
ชะเง้อชะเง้อคอยอะไรบางอย่าง ม้าเร็วส่งข่าวควบผ่านกลางถนนไปตัวแล้ว
ตัวเล่า องค์รักษ์หลวงตะโกนเสียงดังโหวกเหวก กว่าจะยับยั้งฝูงชนที่เบียดเสียด
ยัดเยียดกันจนหลุมยุบหน่วยได้ก็สิ้นเปลืองเร็วแรงไปไม่น้อย

วิถีชีวิตของชาวต้าฉินค่อนข้างจะผ่อนคลาย ธรรมเนียมชายหญิงไม่
ใกล้ชิดกันก็ไม่แน่ว่าเข้มงวดนัก สตรีฐานะยากจนสามารถติดตามบิดามารดา
หรือสามีออกมาวิ่งวุ่นงมุดได้ ส่วนสตรีในตระกูลมั่งมีที่ใจกล้าก็จะคลุม
หน้าออกจากบ้าน นั่งอยู่ตามชั้นบนของร้านน้ำชาหรือหอสุรา พุดคุยหัวร่อ
ต่อกระซิกกันขณะตั้งหน้าตั้งตาเฝ้ารอดูอยู่ไกล ๆ

"มาแล้ว ข้าได้ยินเสียงฝีเท้ามาแล้ว"

"แม่ทัพเยี่ยจะมาแล้ว"

"นางตัวดี! อย่าล้ากสิ! ข้าจะตกลงไปอยู่แล้ว!"

บรรดาสตรีหลักหน้าต่างเปิดแล้วชะเง้อค้อออกไปด้วยความตื่นเต้น
คึกคัก ด้วยล้วนอยากเห็นยอดสตรีอันดับหนึ่งในใต้หล้า แม่ทัพหญิงคนแรก
ของราชวงศ์ให้เป็นบุญตา

เสียงฝีเท้าม้าก้องกระหึ่มพร้อมเพรียงกันดังโกล์เข้ามา เบื้องหน้าธง
ขนาดใหญ่สีเหลืองกระจ่างตาสองผืนเคลื่อนมาใกล้ ผืนหนึ่งปักลายสัญลักษณ์

มังกร อีกผีนบักตัวอักษรคำว่าดำฉิน จากนั้นตามมาด้วยธงสีดำอีกสองผืน
ผืนหนึ่งปักลายสัญลักษณ์พยัคฆ์ อีกผืนปักตัวอักษรคำว่าเยี่ย

ธงทิวปลิวไสวอย่างสง่างามท่าแรงลม นำหน้ากรงสองกรงซึ่งมีษัตริย์
กับรัชทายาทแห่งหมานจินถูกขังอยู่ในนั้น

เนื่องจากอากาศหนาวเหน็บ พวกเขายังคงสวมเสื้อคลุมขนสัตว์ดั้งเดิม
มิได้ให้เปลือยกายแบกหนาม* เพียงถูกป้ายสีสันต่างๆ บนใบหน้าและ
เสียบหน้่าแห่งสองสามก้านบนศีรษะให้อยู่ในสภาพขวนขวายน้อยตามธรรมเนียม
ส่งมอบตัวเชลยศึกเท่านั้น

ชาวหมานจินย้ายีสตรีและปล้นสะดมที่ชายแดนมานานหลายปี
สร้างความเกลียดชังหยั่งรากลึกในใจชาวต้าฉิน บัดนี้ความแค้นอันใหญ่หลวง
ได้รับการสะสางแล้ว ราษฎรตบมือให้ร้องอย่างรื่นเริงและปาหินใส่เชลยศึก
เหล่านี้กันเป็นที่สนุกสนาน

ต่อจากนั้นคือขบวนกองทหารม้าประจัญบานแปดร้อยภายใต้บังคับบัญชา
ของเยี่ยเจาตามประกบติดอยู่เบื้องหลัง ทั้งหมดสวมชุดเกราะทองแดงสี
เดียวกัน ควบขี่อาซาฟวงพี เรียงแถวเป็นระเบียบเรียบร้อย สีหน้าชิงชัง สายตา
มองตรงไปเบื้องหน้า เว้นแต่เสียงแผ่วเบายามกระปี่กระทบเครื่องประดับอันม้า
แล้วไม่มีใครส่งเสียงได้ออกมาเลย

เหล่าสตรีกวาดตามองไปทางแม่ทัพกลางวงล้อมของกองทหารม้า
ประจัญบานพลางถกเถียงและคาดเดากันดังเจี๊ยงแจ้วไม่หยุด

"คนใดคือเยี่ยเจา คนที่ขี่ม้าสีเลือดนกทางซ้ายนั้นกระมัง ดูแล้วคล้าย

* แบกหนาม มาจากสำนวนเต็มว่า 'แบกหนามรับผิด' มีที่มาจากสมัยจันกั๋ว เทลีนโทแม่ทัพใหญ่แห่งแคว้นจ้าวตั้งเง้อจจา
ลินเซียงทรูขุนนางฝ่ายนุ่่น แต่อีกฝ่ายคอยแต่หลบฉาก ยอมลงให้อย่างให้เกียรติและเพื่อความมั่นคงของแผ่นดิน ภายหลัง
เทลีนโทรู้ความจริงจึงสำนึกผิดถอดเสื้อแล้วพันตัวด้วยกึ่งหนามมาขอมาเพื่อขอใช้ความผิด

เป็นแม่ทัพ"

"ปิดไร่! เจ้าตาบอดหรือไร ถึงเยี่ยเจาจะดูเหมือนบุรุษปานใดก็คงไม่ถึง
ขั้นมีหนวดเครา"

"เจ้าอ้วนทางขวา?"

"จิวัวเกินไปกระมัง"

ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา กองทหารม้าประจัญบาน
แยกแถวออกเป็นซ้ายขวาอย่างฉับไว เปิดทางโล่งสายเล็กไว้ตรงกลาง

อาทาสีขาวสูงใหญ่ห้อยพู่สีแดงตรงคอและผูกอานสีเงินตัวหนึ่งห้อยตะบึง
มา บนหลังของมันมีร่างสูงระหงร่างหนึ่งในชุดเกราะโซ่เหล็กประดับแผ่นเงิน
ลายหน้าสัตว์ป่า สวมหมวกเกราะเงินยอดเก๋าคดติดขนนก สะพายดาบปลาย
แหลมเล่มใหญ่ไว้ข้างเอว แผ่นหลังเหยียดตรง ดูแข็งแรงปราดเปรียวไป
ทุกอิริยาบถ

นางเร่งฝีเท้าม้ามาหยุดอยู่หน้าแถวทหารอย่างรวดเร็ว อาทาสีของนายทัพ
คนอื่นพากันขยับถอยหลังไปครึ่งก้าว ใบหน้าฉายแววเคารพนอบน้อม

พริบตาเดียวทุกคนก็สิ้นสงสัย แม่ทัพผู้งามสง่าและองอาจผึ่งผายคนนี้
คือเยี่ยเจานั้นเอง

รอบด้านตกอยู่ในความเงียบสงบครู่หนึ่งก่อนที่เสียงจ๊อกแจ๊กจอบแจ
จะดังระงมยิ่งขึ้น

เนื่องจากวันนี้หิมะตก ท้องฟ้าครึ้มสลัว คนที่ยืนอยู่ชั้นบนมองลงไปจึง
เห็นไม่ชัดเจนด้วยถูกเงามีดบังสายตา ครั้นเห็นชาวเมืองที่มุ่งดูบนถนน
กระซิบกระซาบข้างหูกันอย่างตื่นเต้นก็พาให้ร้อนกร้อนใจอย่างยิ่ง สตรี
ใจกล้าผู้หนึ่งแอบปลดพู่เชือกถักเงื่อนสมปราวธนา รูปปลาคู่เงินที่เฝ้าออกมา

แล้วทำ 'หลุดมีเอ' หล่นลงไปที่ดินน ตกอยู่ข้างๆ ม้าของเยี่ยเจาพอดิบพอดี เสียงแล้สะบัดขยับ ฟู่เชือกถักถูกวัดเกี่ยวขึ้นมาประหนึ่งพญางูตัวอ่อนพลิ้ว

เยี่ยเจาถือแส้แห่งนศีระมองไปทางเรือนตึกข้างทาง ประจวบเหมาะกับความที่แสงอาทิตย์เจิดจ้าลำหนึ่งแทงลอดม่านฟ้าขมุกขมัวลงมา ฝ่าผ่านเกล็ดหิมะลอยละล่องส่องกระทบใบหน้านาง

จะบรรยายรูปโฉมนี้เช่นไรดี...เล่าลือกันว่าบรรพบุรุษของเงินกั้ววงมีสายเลือดขาวหู* หลายส่วน เยี่ยเจาจึงมีรูปหน้าคมคายสมส่วนอย่างยิ่ง นางเดินทางสมบุกสมบันทำสงครามไปทั่วทุกที่เป็นเวลานาน ผิวกายกรำแดดจนคร่ำเข้มเนียนกระจ่างดุจสีน้ำผึ้ง ใต้คิ้วเข้มคือนัยน์ตาเย็นเยียบสีอ่อนใสคล้ายลูกแก้ว แฝงไว้ด้วยความเจียบคมราวกับมองทะลุทุกสิ่งทุกอย่างได้ จมูกโด่งงาม ริมฝีปากบางเม้มแน่น ลักษณะท่าทางสมเป็นชายหนุ่มตั้งแต่ศีระจะจรดปลายเท้า ทิวทังสรรพวงค์กายหาความเป็นหญิงไม่พบแม้แต่เศษเสี้ยวเดียว ละม้ายคล้ายบุรุษในฝันของสาวน้อยวัยแรกรักครึ่งหนึ่งของต้าฉิน

นางตัววัดมือเบาๆ ปลายแส้ยาวก็วาดเป็นวงสวยงามอย่างคล่องแคล่ว ว่องไวปานเหยี่ยวเวลาโฉบเหยื่อ ฟู่เชือกถักเหินข้ามศีระของกลุ่มคนที่เบียดเสียดกันไปมา ฟุ้งแหวกอากาศไปตกลงในอ้อมแขนเจ้าของอย่างแม่นยำ

สตรีผู้นั้นนึกละอายใจอยู่บ้าง ขณะกำลังจะก้มศีระลงกลับแลเห็นมุมปากของเยี่ยเจายกยิ้มบางๆ แสบสังเกตไม่เห็น ทำให้นางนิ่งงันไปทั้งร่าง จะบรรยายรอยยิ้มนี้เช่นไรดี...ประหนึ่งฤดูใบไม้ผลิคืนสู่ปรุพี ภูเขา น้ำแข็ง

* ขาวหู เป็นคำที่คนจีนในสมัยโบราณใช้เรียกขนเผ่าต่างๆ ในแถบมองโกเลีย

แม่ทัพอุษุมณ วัลย์สว่าง 1

ละลายกลางแดดจ้า รวมตัวเป็นธารน้ำไหลระรินทิ้งดงามดูจากพวาด ละม้าย
คล้ายบุรุษในฝันของสาวน้อยวัยแรกรักอีกครั้งของตัวฉัน

สตรีทูกนางจับจ้องร่างบนอาขาศีขาวเขม็ง หมายถึงอยากส่งสายตา
หยาดเอี่ยมพิฆาตใจแม่ทัพใหญ่ให้ได้ประเดียนั้นจนแทบทรนอไม่ไหว

เสียงฝีเท้ามาห่างออกไปทุกขณะ สะท้อนก้องดังแว่วอยู่ไกลๆ เนิ่นนาน

ในที่สุดเหล่าผู้รอดอยู่ก็คลายความตื่นเต้นในที่แรกลงได้ พวกเขาชงกา
กันคนละกาสองกาแล้วต่างคนต่างซุบซิบนินทา

พวกสตรีเียนยอเยี้ยเจ้าว่าเป็นคู่ครองแสนเลอเลิศจากแดนสวรรค์ที่หา
ไม่พบในได้ห้ำ นึกซึ้งที่สวรรค์ไร้ตา สลับสับเปลี่ยนหยางเป็นหยิน ขาดนี้คง
ไร้वासนาแล้ว ฝ่ายบุรุษ นอกจากพวกที่มีใจเสนาหาในบุรุษด้วยกันแล้ว
ต่างแค้นเสียงขึ้นจุมุกเป็นเชิงเยาะเยี้ยเจ้าและเอ่ยอย่างชอบใจในคราวเคราะห์
ของผู้อื่น

"ตลอดชีวิตของหนานผิงจวินต้องซึ้งซึ้งเรื่องบุรุษชมชอบบุรุษเป็นที่สุด
ร่างกายก็อ่อนแอราวกับจะปลิวลม ส่วนเซวียนอุ๋โหวเป็นผู้เยี้ยมยุทธ์ไม่เป็น
สองรองใครในแผ่นดิน ทั้งรูปโฉมก็...สง่าห้าวหาญเช่นนี้ เกรงว่าคงเป็นเรื่องยาก
ที่สามีภรรยาจะรักใคร่กลมเกลียวกัน"

"ฮะ พวกเขาสองคนอยู่ด้วยกันก็ไม่ว่าใครใคร่ใคร"

"เดิมพันสิบอีแปะ*! ทรวดทรงองค์เวยอย่างหนานผิงจวินต้องจะมีแต่จะ
เป็นฝ่ายถูกคร่อม"

"มีคนจะเดิมพันว่าแม่ทัพเยี้ยถูกคร่อมหรือไม่ อ๋ยามามองข้า ข้าไม่เล่น
ด้วย ถึงหนึ่งจ่ายร้อยก็ไม่เอา"

* อีแปะ (เหวิน) คือหน่วยเงินสำริด (เป็นเหรียญที่มีรู) ซึ่งมีค่าเล็กที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน

"วันหน้านางยักษ์อันดับหนึ่งของเมืองหลวงเราคงมีไข่อูหยินสวีแล้ว
กระมัง"

"เจ้าพวกปากเปราะ ต่อหน้าธารกำนัลยังพูดจาบัดสี เลิกกล่าวค่อนแคะ
ว่าร้ายผู้อื่นสักที!"

"แม่สาวน้อย เลิกคิดเสียเถอะ ไม่ต้องเอ่ยถึงว่าบ้านเจ้าชายหมูเลย
ต่อให้เจ้าเป็นธิดาชูนางบุญหนักศักดิ์ใหญ่ นางก็แต่งเจ้าเป็นภรรยาไม่ได้
อยู่ดี"

"น่าเวทนาหนานผิงจวินอ่อนนั๊ก..."

"ใครใช้ให้เมื่อก่อนเขาทำตัวไม่เป็นโล้เป็นพายเอง เวรกรรมหนอเวรกรรม"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)